

KUOLEMA

RR tammikuu 1969 nro 1

Kuolema on kaikista varmin tapaus ihmiselämässä. Jokainen ihminen tietää kerran kuolevansa. Ja kuitenkin kuolema samalla on kaikista salaperäisin tapahtuma. Paitsi sitä, ettemme tiedä hetkeä, milloin se tulee, on kaikki se, mikä sitä mahdollisesti seuraa, verhottuna mitä salaperäisimpään hämäryyteen. Halusta ihminen tahtoi tietää, mitä kuoleman jälkeen tulee, sillä sellainen tieto olisi ylen tärkeä hänen nykyiselle elämälleen. Eikä olekaan mahdotonta saavuttaa sitä tietoa. Uskonto, joka tahtoo olla ihmiselle apuna ja ohjauksena elämässä, on julistanut yhtä ja toista kuolemasta ja haudantakaisesta olost; ja kun muistamme, että uskontojen perustajat ovat olleet ihmisiä, joilla on ollut tietoa näistä tavallisilta kuolevaisilta salatuista asioista, ymmärrämme, ettei ole mahdotonta saavuttaa niistä tietoa; sillä kaikkien saavutettavissa on, minkä yksi on saavuttanut.

On erittäinkin kaksi kohtaa, jotka kuolemasta puhuttaessa kaipaavat selitystä. Toinen koskee sitä luultua tietoa, jonka muutamat uskovat omistavansa, sanoessaan, että kuolema on kaiken loppu. Nämä ns. materialistit väittävät, että ihminen kuolee niinkuin puu kaatuu – ruumiin hajotessa haihtuu koko sieluelämäkin. Vaikkei enää ole ajanmukaista olla materialisti, koska on alettu ymmärtää, ettei kuoleman arvoitus ole noin helposti ratkaistu, on meidän kumminkin oltava kiitolliset materialismille siitä että se on selvittänyt meille kysymyksen elämän ja aineen suhteesta toisiinsa. Se on itse asiassa näyttänyt, että elämä ja aine kulkevat rinnakkain – että kaikki elämä on ainehiukkasten värähtelyä. Värähtelyn lakkaaminen on siis kuolemaa ja kuolema elämän häviö!

Mutta materialismi ei tiennyt, että aine eli materia on olemassa toisissakin olomuodoissa kuin fyysisesti näkyvässä; materialismi ei aavistanut, että elämä lakatessaan värähtelemästä

näkyvässä kehossa, vain vetäytyi pois fyysiselle silmällemme näkymättömään henkikehoon ja että ihmisen tajunta kuolemassa siirtyi fyysisestä kehosta tähän henkikehoon.

Sillä kuolemaa ei ole. Kaikki on elämää. Kuolema on vain elämän poistuminen kuluneesta muodosta ja sen pukeutuminen uuteen muotoon. Meille ihmisille kuolema vain on tilan muutos. Me emme häviä emmekä muutu. Me olemme sieluja, eläviä, kuolemattomia henkiolentoja. Me olemme sieluja nyt eläessämme, ja me olemme sieluja kuolemankin jälkeen. Heitämme ainoastaan päältämme näkyvän kehon, joka välitti meidän yhteytemme näkyvän maailman kanssa, ja olemme puettuina henkikehoon, joka taas välittää yhteytemme henkimaailman kanssa. Eikä henkimaailma silloin enää ole näkymätön; peite on pudonnut silmiltämme ja me näemme, että olemmekin oikeastaan koko ajan olleet jäseniä toisessa maailmassa eikä suinkaan yksinomaan fyysisessä. Sillä me olemme sieluja ja me olemme nyt jäseniä henkimaailmassa, vaikka se maailma tavallisesti on meille näkymätön.

Toinen kohta koskee erästä henkistä sairautta, joka on laajalle levinnyt ja jota kutsutaan kuolemanpeloksi. „Luurankoinen viikatemies, ihmiskunnan vitsaus” – tämänkaltaisia nimiä on kuolemanpelko antanut sille totuuden sanansaattajalle, jonka pitäisi olla meille kaikille pyhä ja rakas.

Sillä kuolemanpelko johtuu tietämättömyydestä, ja tämä tietämättömyys pukeutuu useimmin siihen luuloon, että kuolemaa saattaisi seurata ikuinen kadotus, ikuinen tuska ja kärsimys ja helvetti. Luullaan, että Kristus on sitä opettanut, että Uusi testamentti sitä opettaa. Tämä on erehdys, sillä kreikan ja latinan samoin kuin nykyisissä kielissä käytetään usein sanoja sellaisia kuin „ikuinen, ääretön, mahdoton, loppumaton”, vaikka vain tahdotaan ilmaista, että jokin on hyvin pitkä, suuri, ihmeellinen jne. Sanotaanhan puhekielessäkin esim. „tästä minulla on ikuisia harmia”. Se on luonnollista liioittelua. Sitäpaitsi ei kreikan kielessä ole sanaa, joka täysin vastaisi käsitettä „ikuinen”. Uu-

nessa testamentissa käytetty sana „aionios” merkitsee „yhtä pitkää kuin aioni”, ja „aioni” on „aikakausi”. Korkeintaan tar-koitetaan siis Uudessa testamentissa „pimeyttä”, joka kestää yhden aikakauden eli maailman iän. Pois siis kaikki sellainen väärä usko, että Jeesuksen taivaallinen isä, joka antaa lempensä auringon paistaa sekä hyvälle että pahoille, olisi julmuri, joka antaisi yhdenkään ihmissielun kärsiä loppumattomia tuskia! Päinvastoin hän, meidän jumalamme, tahtoo että me kaikki „tulisimme autuaiksi”, s.o. että kaikki kehittyisimme täydelli-siksi, täydellisiksi rakkaudessa ja täydellisiksi tiedossa, jotta meillä olisi voimaa ja kykyä häntä palvella ja auttaa ja hänen suureen luomistyöhönsä ottaa osaa.

Yhtäkaikki on suuri totuus kätkettynä tuohon uskoon kärsi-myksiin kuoleman perästä – ja yhtä suuri totuus on usko ääret-tömään onneen ja autuuteen haudan tuolla puolen.

Sillä kun ruumiista erotessamme joudumme henkimaail-maan, astumme samalla elämään, jossa surut ja ilot ovat eril-lään ajassa, ei niinkuin maan päällä alituisesti vaihdellen, vaan siten, että suru tulee ensin ja kaikki ilo sen jälkeen. Kuolema on suuri ja ankara kasvattaja. Se johtaa meitä paratiisiin onne-laan, mutta se johtaa meitä omien syntiemme ja vikojemme luomaa tietä pitkin, ja se tie on jyrkkä ja ohdakkeinen, sillä meidän täytyy luopua synnistä, ennen kuin taivaan portit meille avautuvat. Kuolemanjälkeinen olo on täten jaettuna välitilaan ja taivaselämään.

Välitila on useimmiten kiirastulta, jossa itsekkyytemme, pa-hat halumme ja himomme poltetaan pois, ja saattaa välistä olla vaivan ja tuskan helvettiä. Kadottaessamme fyysisen kehomme joudumme pois maallisen elämän piiristä emmekä saata tyydyt-tää maallisia haluja ja mielitekoja: ja jos sielumme on sellaisia täynnä, on kärsimys kova, kun himojen täytyy kuolla omaan kykenemättömyyteensä. Samalla kuitenkin ymmärrys ja oma-tunto heräävät, ja katkerasti kadumme, että olemme päästäneet

käsistämme monta tilaisuutta parannukseen, kääntymykseen ja kehitykseen.

Mutta kukaan ihminen ei ole yksinomaan paha. Olkoot harvassa puhtaat ja hyvät ihmiset, kaikissa on kuitenkin hyvän siemen, kaikissa on jumalaisen elämän alku. Kaikki ovat johonkin määrin osanneet rakastaa ja kieltää itseään, kaikki ovat joskus kammoksuneet paha ja tunteneet ikävöimistä hyveeseen ja puhtauteen – ja tämä se on valmistanut heille sijan taivaissa. Kun he kiirastuessa ovat puhdistuneet, astuvat sielut, „loistaviin häävaatteisiin puettuina”, taivaaseen kotiinsa ja viettävät siellä sanomattoman autuaallista elämää. Mitä hyvää he ovat oppineet ja kokeneet maan päällä, sen he nyt täällä ikäänkuin sulattavat omaan olemukseensa, sitä he ajattelevat ja nauttivat opetusta niiltä jumalaisilta opettajilta, joita he maan päällä ovat rakastaneet.

Ikuisesti ei kuitenkaan taivas kestä. Jonkin ajan – sanotaan: tavallisesti 1500 vuoden – kuluttua ihminen taas ikävöi takaisin maan päälle uutta kokeakseen ja uutta oppiakseen, sillä vielä hän on koonnut hyvin vähän niitä „taivaallisia aarteita, joita ei ruoste raiskaa eikä koi syö”. Niin hän on tehnyt tuhannesti ennen ja niin hän on tekevä vielä pitkinä ajanjaksoina. Hänen elämänsä on alituisen tällaista vaihtelua tilasta toiseen – ainoastaan tilasta toiseen eikä paikallisesti, sillä ei kiirastuli eikä taivas ole paikallisesti erillään näkyvästä maailmasta, vaan kaikki ne ovat samassa paikassa; kiirastuli on vain ikäänkuin taivaan kuori ja näkyvä maailma kuin sekä taivaan että kiirastulen kuori. Aivan samalla tavalla on nykyinen fyysinen kehomme vain ulkonaisin kuoremme eli verhomme, joka peittää meiltä henkiset kehomme ja tekee sielumme aivan näkymättömäksi.

Itsessämme olemme sieluja, ja sieluina ei kuolema meitä kohtaa. Kuolemassa heitämme verhon eli kehon toisensa perästä, mutta aikoinamme pukeudumme taas uusiin verhoihin eli kehoihin. Tämä on elämän ihmissieluja kehittävä kiertokulku ja

siitä puhutaan suurissa uskonnoissa, niiden joukossa alkuperäisessä kristinuskossakin.

Kuolema on mahtava nimi ja se tuo mieleen majesteettisen tunteen. Ylevä ja opettava onkin se hetki, jona eroamme maallisesta elämästä, opettava sekä meille että jälkeenjääville. Sinä hetkenä totuus vilahtaa mieleemme. Sinä hetkenä ymmärrämme paljon, näemme äkkiä, missä olemme erehtyneet, missä kulkeneet oikeata tietä. Jospa kuoleman ajatus opettaisi meitä kuolemaan kaikesta pahasta ja itsekkyydestä nyt jo eläessämme!

(Elian lähetyskirje n:o 4. Pain. 1904 Kirjapainoyhtiö Valossa)